

Arrest

nr. 271 822 van 25 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 november 2017 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt op 23 mei 2019 door de bevoegde gemachtigde onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.01.2017 werd ingediend door :

*K. A. K.
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op (...)1995
adres: (...), 2300 Turnhout*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam via Frankrijk aan in België in augustus 2010. Op 21.09.2010 werd betrokkene onder voogdij geplaatst. Op 02.03.2011 werd een bevel tot terugbrenging betekend door de voogd (bijlage 38). De duurzame oplossing lag voor betrokkene in het land van herkomst. Op 24.01.2013 werd de voogdij stopgezet. Betrokkene is op 24.01.2013 meerderjarig geworden. Op 29.11.2013 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, deze werd op 17.02.2014 negatief behandeld, aan betrokkene werd op 20.03.2014 een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart ook dat hij geen enkele connectie meer zou hebben met Congo, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook blijkt uit het administratief dossier dat dit element weinig aannemelijk is. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij hier als minderjarig naar België kwam, hij werkbereid zou zijn, hij hier een nieuw leven wenst op te bouwen, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hij moeite zou hebben gedaan om de Nederlandse en Franse taal aan te leren, hij nooit een inbreuk heeft gepleegd tegen de openbare orde - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite als in rechte correct zijn. Terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden. Hoewel verzoeker kennis kreeg van de motieven van de beslissingen van verweerster, doch rechtvaardigen deze de bestreden beslissingen niet. Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. In casu miskent verweerster dit. Verweerster verwijst naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont die maken dat hij de aanvraag in toepassing art. 9 bis Vreemdelingenwet in België kan indienen. Verzoeker verblijft evenwel reeds sinds 2010 in België. Verzoeker was op dat moment minderjarig en heeft zijn hele volwassen leven in België doorgebracht. Verzoeker heeft zich volledig geïntegreerd in België. Hij kan de Nederlandse taal. heeft een ruime vriendenkring, er kunnen hem geen inbreuken tegen de openbare orde ten laste worden gelegd. Verzoeker zou alles wat hij heeft opgebouwd in België moeten achterlaten. Verzoeker heeft in Congo niemand meer om op terug te vallen. Verzoeker dient dan ook toegelaten te worden om de aanvraag in België in te dienen en de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet dient ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker betoogt dat hij sinds 2010 in België verblijft, dat hij op dat moment minderjarig was en zijn hele volwassen leven in België heeft doorgebracht. Hij stelt dat hij zich volledig geïntegreerd heeft in België, de Nederlandse taal kent, een ruime vriendenkring heeft. Verzoeker heeft in Congo niemand meer om op terug te vallen.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoeker het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting het motief, dat zijn langdurig verblijf onmogelijk kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, niet. Verzoeker onderwerpt het motief dat hij geen familie meer heeft in Congo niet aan een inhoudelijke kritiek. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Betrokkene verklaart ook dat hij geen enkele connectie meer zou hebben met Congo, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook blijkt uit het administratief dossier dat dit element weinig aannemelijk is. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot*

verblijf.” Tot slot laat verzoeker ook het motief met betrekking tot de integratie ongemoeid. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: “De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij hier als minderjarig naar België kwam, hij werkbereid zou zijn, hij hier een nieuw leven wenst op te bouwen, een ruime vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd, hij moeite zou hebben gedaan om de Nederlandse en Franse taal aan te leren, hij nooit een inbreuk heeft gepleegd tegen de openbare orde - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC